

Carta del Prelat (desembre 2008)

La vinguda, ja pròxima, del Senyor al Nadal és una ocasió per reprendre el nostre interès per "unir allò diví i allò humà en l'existència quotidiana", com diu en la carta el Prelat. Mons. Echevarría convida a fer-ho amb senzillesa, esperança i responsabilitat.

09/12/2008

Estimadíssims, que Jesús em guardi
les meves filles i els meus fills!

Ha finalitzat l'any marià a l'Obra, amb què hem volgut agrair a Déu, per intercessió de la seva Santíssima Mare, els vint-i-cinc anys de l'erecció de l'Opus Dei en Prelatura personal. Espero que, per la bondat del Senyor, tots hàgim progressat en l'afecte i devoció a la nostra Mare, que porta necessàriament a tenir un tracte més íntim i personal, més enamorat, amb el seu Fill Jesús.

Ara ens preparem per a la solemnitat de la Immaculada Concepció: una oportunitat nova d'assentar encara més, en els fons de la nostra ànima, aquesta pietat mariana que és característica dels catòlics i part molt important de l'herència espiritual del nostre fundador. Coneixem com sant Josepmaria no es posava mai com a exemple de res: l'únic model és Jesucrist, ens repetia. I, tanmateix, no tenia inconvenient a afirmar: si en alguna cosa vull que m'imateu, és en l'amor que tinc a la Mare de Déu. Tan

gran era el seu afecte filial a la nostra Mare! Demanem per la seva intercessió que, en aquests dies de preparació per a la gran festa del 8 de desembre, s'operi en cadascun de nosaltres un creixement continu en la pietat mariana i en l'afany apostòlic. Encoratgem també altres persones perquè, mitjançant una conversa més confiada amb la Mare de Déu, entrin per camins de vida interior o progressin per aquesta sendera.

Ahir començà l'Advent, temps litúrgic especialment adequat per fomentar l'esperança teològica. Aquesta virtut ens mou a aspirar amb totes les nostres forces la felicitat eterna, que el Senyor ha promès als qui compleixen la seva Voluntat. Com va escriure el Sant Pare fa justament un any, nosaltres necessitem tenir esperances —més grans o més petites—, que dia rere dia ens mantinguin en camí. Però sense la gran

esperança, que ha de superar tota la resta, amb aquelles no n'hi ha prou. Aquesta gran esperança només pot ser Déu, que abraça l'univers i que ens pot proposar i donar allò que nosaltres sols no podem assolir[1].

Comencem, doncs, aquest temps litúrgic reafirmant els desitjos d'arribar al Cel. No posem el nostre fi en les coses d'ací baix: que tots els èxits que puguem aconseguir, ens ajudin a recórrer la sendera que porta al Cel. Únic és el fi últim de la nostra vida: la possessió i gaudi de Déu per tota l'eternitat. Aquí es troba la meta definitiva a què hem d'aspirar dia a rere dia i, per a això, hem de posar tot —absolutament tot, sense quedar-nos amb res— al servei del Regne de Déu.

El Catecisme de l'Església Catòlica resumeix el sentit d'aquestes setmanes amb les paraules següents: «Celebrant cada any la litúrgia de

l'Advent, l'Església actualitza aquesta espera del Messies. Participant a la llarga preparació de la primera vinguda del Salvador, els fidels renoven el desig ardent de la seva segona vinguda»[2]. Temps de preparació del Nadal i per fomentar l'esperança de l'adveniment del nostre Redemptor, que tindrà lloc al final dels temps, per judicar vius i morts i instaurar plenament el seu Regne, *de manera que Déu sigui tot en tots*[3].

La primera part de l'Advent —fins al 16 de desembre— se centra en la consideració de l'última vinguda del Senyor. La litúrgia de la missa, sobre tot els diumenges, ens presenta passatges de l'Antic i del Nou Testament encaminats a preparar-nos per a aquesta trobada. A partir del 17 de desembre, canvia el contingut de les lectures, que ens disposen de manera immediata per a la vinguda espiritual de Jesucrist al

Nadal: dos aspectes íntimament units, que poden centrar molt bé la nostra oració durant el mes de desembre. Com són les nostres ànsies d'estar amb Déu, ja aquí a la terra? Cerquem el seu Rostre en tot allò que succeeix? Evitem que es doni en nosaltres qualsevol pèrdua de pau, amb la certesa que Ell ha vingut i vindrà per a tothom?

La consideració de les darreries —les darreres coses que han de succeir al final dels temps, i abans, per a cadascú, el dia de la mort— no ha d'esdevenir font de temor o d'inquietud. Res més lluny de la intenció de l'Església, en proposar-nos aquestes veritats. Constitueixen, més aviat, una crida al sentit de responsabilitat personal, perquè ens decidim a treballar amb major constància a l'obra de la santificació pròpia i en la tasca apostòlica.

Fa poques setmanes, recollint la doctrina de sant Pau sobre els novíssims, Benet XVI convidava els cristians a meditar tres grans certeses de la nostra fe relacionades amb aquesta qüestió. *La primera actitud és la certesa que Jesús ha ressuscitat, està amb el Pare i, per això, està amb nosaltres per sempre, està amb el Pare i, per això, està amb nosaltres per sempre. I ningú no és més fort que Crist (...). Per això estem segurs i no tenim por*[4].

Com temerem el nostre Pare Déu, que ha palesat de tantes i evidents maneres el seu amor per nosaltres, fins al punt d'enviar el seu Fill al món, per salvar-lo? La fe en Crist ressuscitat constitueix el millor antídoto contra tots els temors. Així va ocórrer en els començaments de la predicació evangèlica, en un món dominat pel temor fatalista davant el destí, i cal renovar-se també avui, en un món on tantes persones es mouen

plenes d'aprensió pel futur, o
procedeixen irresponsablement com
si tot s'acabés ací baix. Jahvè
m'il·lumina i em salva, qui em pot fer
por? (Sal 26, 1), es preguntava sant
Josepmaria amb paraules del salm. I
responia: Ningú: tractant així el
nostre Pare del Cel, no tinguem por
de ningú ni de res[5]. Per això,
afegia, **un fill de Déu no té por ni de
la vida, ni por a la mort, perquè el
fonament de la seva vida espiritual
és el sentit de la filiació divina:
Déu és el meu Pare, pensa, i és
l'Autor de tot bé, és tota la
Bondat[6].**

*En segon lloc —prossegueix el Papa,
aprofundint en les raons de
l'optimisme cristià—, la certesa que
Crist és amb mi, que en Crist el món
futur ja ha començat, també dóna
certesa de l'esperança. El futur no és
una foscor en què on ningú no
s'orienta. No és així[7]. Per a qui creu
en Crist i viu de Crist, el futur s'alça*

sempre lluminós, un camí segur,
perquè Jesucrist ressuscitat, el Bon
Pastor, ens ha obert la sendera de la
vida eterna i camina amb nosaltres,
ens protegeix i ens encoratja amb
l'afecte d'una mare i d'un pare.
Cadascú pot fer seves, amb plena
veritat, les paraules inspirades: Jahvè
és el meu pastor, no em manca res:
em fa descansar en prats deliciosos,
em mena al repòs vora l'aigua, i allà
em retorna. Em guia pels camins
segurs per l'amor del seu nom. Ni
quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res, perquè us tinc
vora meu; la vostra vara de pastor
m'asserena i em conforta[8].

La tercera certesa que sosté els
cristians és aquesta: *el Jutge que
torna* —Jutge i Salvador alhora— *ens
ha confiat la tasca de viure en aquest
món segons la seva manera de viure.
Ens ha lliurat uns talents. Per això, la
nostra tercera actitud és:
responsabilitat respecte del món, dels*

germans, davant Crist i, al mateix temps, també certesa de la seva misericòrdia. Ambdues coses són importants[9].

Aquest sentit de responsabilitat respon a l'advertència del Senyor: *negotiamini, dum venio*[10], negocieu fins a la meva tornada; paraules que sant Josepmaria va meditar repetidament, amb la certesa que Déu ens acompanya sempre, i amb la responsabilitat que ens ha confiat la seva heretat. És precís aprofitar bé el temps perquè —amb la gràcia divina— mereixem arribar un dia a la benaurança eterna. Assaborim aquelles altres paraules del nostre Pare. Quina pena viure, practicant com a ocupació la de matar el temps, que és un tresor de Déu! No caben les excuses, per justificar aquesta actuació (...). Quina tristesa no treure partit, autèntic rendiment de totes les facultats, poques o moltes, que Déu concedeix a l'home perquè es

dediqui a servir a les ànimes i a la societat!

Quan el cristià mata el seu temps a la terra, es posa en perill de matar el seu Cel: quan per egoisme es retreu, s'amaga, es despreocupa. Qui estima Déu, no sols dóna allò que té, allò que és, al servei de Crist: es dóna ell mateix[11].

A la llum d'aquestes invitacions podem preguntar-nos: sento la responsabilitat de fer rendir els talents —qualitats personals, tasques que m'ocupen, ocasions de fer el bé que es presenten al llarg de les jornades— per assentar el Regne de Crist en la meva ànima i en l'ambient en el que em desenvolupo? Com ajudo altres a comportar-se de la mateixa manera, amb el meu exemple i amb la meva paraula? Faig tot el que estigui en la meva mà perquè en la legislació civil i en

l'organització de la societat es respecti la Llei de Déu?

La segona part de l'Advent, com us recordava al principi, tendeix a preparar-nos de manera immediata per al Nadal. Durant aquestes dates, seguint un consell del nostre Pare, podem acompanyar la Mare de Déu i sant Josep en el seu caminar cap a Betlem. En les estones d'oració personal, i al llarg de la jornada, posem-nos ben a prop d'ells, prestant-los amb el desig algun servei, desagreguant pels que llavors —i també ara— no van saber acollir el Fill de Déu quan va venir a la terra. No és pura imaginació, sinó una manera d'exercitar de manera concreta la nostra fe en el misteri de l'encarnació.

El Nadal se'ns mostra com una escola extraordinària; aprofitem les lliçons que ens adreça Jesús. Com recordava el nostre Pare, aturem-nos en la

naturalitat del seu naixement.

Comença estant nou mesos en el si de la seva Mare, com tot home, amb una naturalitat extrema. El Senyor sabia de sobres que la humanitat patia una urgent necessitat d'Ell. Per això, tenia fam de venir a la terra per salvar totes les ànimes: i no precipita el temps. Vingué a la seva hora, com arriben al món els altres homes[12].

També podem considerar la seva senzillesa. **El Senyor ve sense aparat, desconegut de tothom. A la terra només Maria i Josep participen en l'aventura divina. I després aquells pastors, avisats pels àngels. I més endavant aquells savis d'Orient. Així s'esdevé el fet transcendental, amb el qual s'uneixen el cel i la terra, Déu i l'home[13].**

Imitant amb decisió el Mestre, podem unir allò diví i allò humà en

la nostra existència ordinària. N'hi ha prou amb què ens esforcem per posar Déu al centre de la nostra activitat, amb l'interès de complir els nostres deures per donar-li glòria, i rectificant aquells motius que poguessin dificultar-ho. En aquests dies previs al Nadal, no oblidem que Maria i Josep continuen cridant les ànimes, com llavors a les portes de les cases de Betlem. **No m'aparto de la veritat més rigorosa** — assegurava sant Josepmaria—, **si us dic que Jesús continua cercant posada ara, en el nostre cor. Hem de demanar-li perdó per la nostra ceguera personal, per la nostra ingratitud. Hem de demanar-li la gràcia de no tancar-li mai més la porta de les nostres ànimes**[14].

En les properes setmanes, la litúrgia, en fer ressò a la veu de Jesús, ens recomana vigilar: vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor[15]. És el mateix que

recorda el Papa a tots els cristians. Jesús, que al Nadal va venir a nosaltres i tornarà gloriós al final dels temps, no es cansa de visitar-nos contínuament en els esdeveniments de cada dia. Ens demana estar atents per percebre la seva presència, el seu advent, i ens adverteix que ho esperem vetllant (...). Preparem-nos per reviure amb fe el misteri del naixement del Redemptor, que ha omplert d'alegria l'univers[16].

La setmana passada, he tingut l'oportunitat de passar uns pocs dies a Pamplona, per acompanyar les vostres germanes i els vostres germans després de les circumstàncies extraordinàries que han patit. He pogut comprovar, un vegada més, l'esperit que el nostre Pare va infondre en totes i en tots, també en els qui treballen a l'Universitat de Navarra. A les poques setmanes de l'atemptat, l'actitud profundament cristiana de

les dones i els homes que atenen aquesta labor, m'ha impulsat a donar gràcies a Déu: perquè es toca amb la mà que l'Opus Dei és una sembra de pau i d'alegria.

Us reitero la meva petició d'oracions per les meves intencions; en primer lloc, pel Papa i els seus col·laboradors en el govern de l'Església, pels bisbes i els sacerdots, per tots els membres del Poble de Déu. I perquè la feina apostòlica personal —de cadascuna, de cadascú— no s'aturi mai. Amb Crist, ajudats per la Mare de Déu i sant Josep, fem-nos tot per a tots.

Aquest mes recordem molts aniversaris de l'Obra. No puc aturar-me a comentar-los, perquè seria interminable. Sí us demano que estimem més aquesta història de les misericòrdies de Déu, perquè el Senyor les ha volgudes per a cadascuna, per a cadascú. Desitjo que

no es quedin en simple record, sinó
que les visquem.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de desembre de 2008.

.....

[1] Benet XVI, Carta encíclica Spe
salvi, 30-XI-2007, n. 31.

[2] Catecisme de l'Església Catòlica, n.
524.

[3] 1Co 15, 28.

[4] Benet XVI, Discurs a l'audiència
general, 12-XI-2008.

[5] Sant Josepmaria, Amics de Déu, n.
95.

[6] Sant Josepmaria, Forja, n. 987.

[7] Benet XVI, Discurs a l'audiència general, 12-XI-2008.

[8] Sal 23 (22) 1-4.

[9] Benet XVI, Discurs a l'audiència general, 12-XI-2008.

[10] Lc 19, 13.

[11] Sant Josepmaria, Amics de Déu, n. 46.

[12] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 18.

[13] Ibíd.

[14] Ibíd., n. 19.

[15] Mt 24, 42.

[16] Benet XVI, Homilia en el primer Diumenge d'Advent, 2-XII-2007.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-desembre-2008/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-desembre-2008/) (10/08/2025)